

попаднешъ въ състоянието на „Сатуа“, което ще внесе въ ума ти едно размишление. Нѣкой казва: азъ зная много, но паметъ нѣмамъ; толкова много се говори, толкова много слушахъ, тази бесѣда бѣше отлична, но нищо не можахъ да запомня отъ нея. Щомъ нищо не си запомнилъ, това не е паметъ, това което имашъ, не е умъ. Въ една бесѣда есе има нѣщо, което можешъ да запомнишъ. Разсѣяността на ума е едно лошо качество, което показва, че вие вървите въ низходяща степенъ. Никой да не се заблуждава, да не мисли, че при едно разсѣяно състояние той върви добръ. Когато духътъ на човѣка е въ възходяще състояние, всичкитѣ нѣща, къмъ които той се стреми, колкото и да сж надалечъ отъ него, както сж надалечъ ч звѣздитѣ отъ него, все пакъ ще има извѣстно съотношение между него и между тия възвишени нѣща, къмъ които се стреми. Когато човѣкъ дойде въ съотношение съ когото и да е, не само съ хората но и съ цѣлата окръжаваща го сръда, всичко това влияе за създаването на характера му. Ние казваме, че чрѣзъ всички нѣща въ свѣта, колкото малки и нищожни да сж, се проявяватъ разумни сили, разумни сжщества. Запримѣръ, ти вървишъ, съсрѣдоточенъ си въ мисълта си, много важна работа имашъ, но виждашъ едно дѣте на улицата, страда, плаче. У тебе се породи едно малко желание да се спрешъ, да му помогнешъ, но веднага си кажешъ: нѣка другъ нѣкой се спрѣ да го утѣши, азъ имамъ високо прѣдназначение. Кажешъ ли така, ти не разбирашъ Божиата Любовь, ти си изгубилъ единъ великъ Божественъ импудсъ. Не, каквато важна работа и да имашъ, ти ще се